PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA



# КОМПАРТІЯ ПРО УКРАЇНІЗАЦІЮ.

Центральний Комітет КП(б)У, обговорюючи питання про українізацію, відзначив значні успіхи в справі українізації державного апарату в галузі вивчання мови та переводу на українську мову діловодства. Для дальшого повного завершення українізації державних установ ЦК указує на необхідність збільшення роботи по українізації серед кваліфікованих робітників і, вперше чергу, серед партійців.

Нинішні значні наслідки в галузі українізації партійної організації все-ж проте визнано за недостаточні. Секретаріятові ЦК доручено розробити низку практичних заходів до збільшення вивчання української мови всіми членами партії і особливо відповідальними робітниками.

ЦК також відзначає необхідність збільшення роботи по українізації в комсомолі, бо останній в цьому відношенні значно відстає від партії. Поруч з досягненими результатами в справі українізації профсоюзів, ЦК відзначає необхідність збільшення цієї роботи в індустріяльних профсоюзах.

Найбільші наслідки українізації помічаються в періодичній пресі та в книговидавничій продукції. З загального числа газет на Україні, газети українською мовою складають 61 процент. З книг, виданих 1925 року, українських по назві 58 процент і по тиражу 79 проц. Для закріплення й поглиблення досягнених наслідків у цій галузі, ЦК відзначає необхідність якісного поліпшення українських газет шляхом утворення кадру кваліфікованих газетних українських робітників партійців, а також необхідність вжиття відповідних заходів до задоволення книжкового голоду, що відчувається на українському книжковому ринкові, особливо в галузі художньої літератури.

Особливу увагу ЦК звертає на необхідність здійснення заходів, скерованих до всебічного зміцнення ідеольогічного фронту шляхом зміцнення комуністичних кадрів, здатних вести роботу на цьому фронті систематичним проробленням марксістських питань української історії культури та утворенням нових наукових центрів, миксимально притягаючи до них наукові сили України.

# БИЙ ДО НЕПРИТОМНОСТИ.

Почалося це з дуже простого.

Микола Ярчук (по клясному румунського журналу — Ярческу), учень 6-ої кляси кишиньовської комерційної школи (йому в осени 1925 року кінчилося 16 років) переживав ту пору, коли "скорбь мировая" охопила його молодечу душу.

Сидів він на лекції румунської мови, чи закону божого, де румунський піп увесь час навертав його на "домну мілуєшту" і думав, думав, думав...

Так ото, він (Микола Ярчук же, значить Ярческу) сидів та й думав. А рука його сама собою брала олівець і писала, то синім — то червоним. Писала в його голові, у вухах, під носом, потім писала по парті, а нарешті натрапила на загальний зшиток і писала ще більш усердно.

Росписав він свій зшиток у всіх напрямках та в усі можливі й неможливі кольори, — коли раптом радісно задзвонив дзвінок і всі схопилиєь з місць.

Щоб зупинити процес писання, поставив Ярчук-Ярческу дві крапки і разом з иншими вийшов зі школи.

Похмуре осінне небо, вітер злий листям гонить, гайвороння кряче. Ще "сумніше" на душі у молодого юнака. І пішов Микола Ярчук-Ярческу замісць до дому (розмова про податки та труси сигуранци) у сад міський кишиньовський і все думав та думав.

І загубив Микола Ярчук-Ярческу свій загальний зшиток у міському парку. Загубив...

Як призначений "блюсти всяческий порядок", ішов служитель сігуранци, або просто собі поліцай румунський. Ішов та зайшов чомусь у той-же парк. Натрапив на стежці отой розмальований зшиток. Глянув і взяв під козирьок, бо-ж на зшитку був портрет "всевладного" і "великого" короля румунського (хоть носом великого) Фердинанда І. Тільки що це. В синьо-червоні фарби росфарблено вид ясний королівський, а замісць очей "орлиних" не то дві крапки, не то дві дірки, словом темрява...

І взяв поліцай це "вещественное доказательство" і поніс по начальству, воно-ж, як відомо, "всьо розберьоть"...

На цьому кінчиться історія з байронівськими настроями 16-літнього юнака Миколи Ярчука-Ярческу і починається велика справа про "комуністичну змову", про "кольосальну комсомольську організацію, що мала звязки з Радянською Росією і поширювала запальні революційні проклямації, і задумувала замах на життя короля і королевої" і т ин., і т. д...

Судово - поліцейська влада протягом тьох днів заарештувала 150 осіб учнів у всіх середніх школах Бесарабії, написала 1,800 сторінок "обвинувачення" і виготувала велику судову росправу, що відома під назвою "Процес бесарабського комсомолу".

150 дітей від 14 до 17 років 5 міяців сиділи в центральній кишиньовській тюрмі і за цей час їх по-одинці і ґрупами "допитували"... Переляканих дітей ніччю глухою з гаміром, криком та лайками будять і тягнуть давати "свідчення" перед грізними слідчими органами.

Коли з плачем діточим ці "змовники" відповідають, що нічого не знають, то слідчі беруться за инші "методи" допиту.

Уже підчас суду, що оце почався, 15-літня Фінкель, учениця бендерської гімназії, каже: "Мене били тричі на день. Я що-разу ставала непритомною; тоді мене відливали холодною водою і знову допитували. Напів непритомна я давала свідчення, що від них ниі відмовляюсь"...

На цю заяву підсудної королівський комісар кидає таку репліку:

— Тебе били й добре робили, бо тільки тому, що ти була непритомною, ти й говорила те, чого-б не сказала в нормальному стані, а значить, ми не мали-б змоги притягти на лаву підсудних оцих 150 зрадників своєї неньки-батьківщини.

Так "творяться" політичні процеси в Бесарабії, і так судиться зрадників "неньки-батьківщини" — Румунії-б то...

*Ф. Таран.*

## НОВІ ЗОРІ.

З Йоганесберґу (Полудневa Африка) повідомляють англійську пресу, що др. Ван ден Бос, проф. університету в Лейден, відкрив при помочі нового телескопу в обсерваторії Йоганесбурґу приблизно 80 подвійних зір і дванайцять нових зоряних систем. Він ствердив також, що чудова зоря Тукані Бета в околиці полудневого бігуна складається з трьох подвійних зір, які творять разом шестикратну чудову систему. Чимало зір, яких до цього часу уважали поодинокими, є подвійними.

## ЗАМІСЦЬ КАПЕЛЮХА, ХУСТИНА ДО НОСА.

Ортодоксійне анґлійське духовенство найшло собі тепер нову ціль для пропаґанди: воно бореться проти старої звички, що "молоді" жінки беруть шлюб без капелюхів, тільки з оксамітною стрічкою у волоссю. Духовні органи повідомляють новоженців, що жінки повинні приходити до церкви з накритою головою. Деякі священники дозволили що найменше накрити голову кишеньковою хустиною, замісць капелюха. На боці духовенства стоять, річ ясна, фабриканти капелюхів.

## ЛИСТ З ГАЛИЧИНИ.

(Надіслав до повіщення т. І. Е. Добинський з Сонвіл, Ман.)

Дорогий Товаришу!

Ти пишеш про "гаразди" хліборобів в Канаді. И справді це дуже жалко воно виглядає за такі літа мозилистої праці, але-ж я не можу описати, що тут діється. Тут народ вже забуває чи він іще жиє, а чи доживає, кажучи словами Т. Шевченка. Скрізь повно війська, аероплани літають, здирщики друть, злодії крадуть, попи кричать аж синіють, діти просять милостині, сільська дітвора пів нага кричить їсти — ось тобі загальна картина. А по містах робітники зводять кроваві бої з панськими наганячами-поліцаями, бо не радо на таке шлють військо, тому що якось так непомітно та й роззброять якийсь відділ; часто довідуємось навіть з українських газет, що військо має якусь "заразу".

Тут часто трапляється, що "заразливих" жовнірів розстрілюють, як це було минулого тижня де розстріляли жовніра у Львові, а багато арештували. Також усі тюрми переповнені "заразливими", найбільше на Волині. В нашої молоді є тепер тілько три пісні на устах а то: "Хочемо долі, хочемо волі", "Сміло други не теряйте" і "Ой та зажурились стрільці червоні". Цих три пісні почуєш у кожнім селі вечером йдучи тихо і за це вже неодин відповів, однак ніхто на це не звертає уваги.

Також є ще багато темних сіл, до котрих належить і наше, однак нема ані одного села, де не було-б пару одиниць, котрі стоять на сторожі, а то і цілі менші і більші гуртки.

Таке то, товаришу, у нас діється. Я тобі тільки дещо описав, але то все мало що, решту сам думай, як тобі може представитись. Я вірю свято, що коли прожию хоч-би недовгі літа, а не прошиє куля грудь мою, то зажию ще на волі. Бо так як воно тепер є, то не можливо; тут вже ніхто не каже, що так зістане, бо в Польщі злодій злодія запріг, на злодію їде й злодієм поганяє.

"Вшисци будуйон потенжнон Польске і вшисци краднон і вшисци знайон, же краднон". Тому, що всі знають, що не довго їм красти, от тим часом, то й крадуть.

Ось таке товаришу. Я це зачав писати, написав перших дві сторонї, аж тут прибігає Іван Пугач (Дорош) і каже: може маєте які папери або книжки, то поховайте, бо певно, що до вас прийдуть шукати за якимись книжками". Я ще не стиг зговоритись з ним, перестав писати, як тут увійшли до хати два "ангели". Мій хлопець, знаючи сам в чім річ, коли то вони зі мною говорили, зібрав що розумів до своєї шкільної торби і каже, що йде до "цьотки". З тим й пішов з хати, а цей лист лежав на столі. Перших дві сторонї, так як є, були вже написані. "Ангели" бачили це, а не брали до рук. Я потерпав з тим, однак не рушав зі стола. Переглянули вони книжки і забрали 3 томи "З вершин і низин" І. Франка; 8 чисел "Робітниці" з 1925 р., "Історія боротьби віри з наукою", "В космичному оркестрі" Павла Тичини, "Початковий курс пол. економії" А. Богданова. Сказали, що "пан скондсь зостане повідомйони, то собе забежи свойон летературен".

Однак було ще що більше, але не добачили і не знаю, що тепер буде. Однак я ще не боюсь, бо за мною обстануть, я вже завідомив кого треба. Також був трус в Башни того вечера і в Гораїни та не знаю, що там нового. Це на деннім порядку на усіх "Кресах". Це перший раз зі мною трапилось. Також повідомляю тебе, що я вже "польскі жолнеж", мене асентерували, бо тут усі асентеровані. Ох, коби то скорше дали в руки кріс, нам того тільки й треба!

Дорогий товаришу. Вибирай з цего листа, що уважаєш за добре, пиши до ґазет, котрі стоять на сторожі визвольного руху. Підносіть голос протесту проти польських катів.

Бо тут народ стогне, уста замкнені, повно хрунів, повно провокаторів, так що не можна знати з ким говориш. Це дійсна країна панських форналів і врожених рабів. (М. Ірчан.)

Гарний терен, чудовий воздух і всім природа наділила цей край, а годі жити.

Я міг-би тут також жити незгірше, але треба-б піти разом з хрунями, однак до цього ще не дійшов.

На тім кінчу і поздоровляю тебе товаришу, як рівно-ж поздоровляю усіх товаришів, старших і молодших.

Остаюсь жичливим кращої долі в майбутньому, П. К.

**Замітка Редакції.** — З відомих причин ні назви села, ні імени автора не подаємо.

## ЩЕ ПРО СЕКШИНМЕНІВ.

Венкувер, Б. К.

Коли я писав допис п. н. "Про секшинменів", то я був тої думки, що українські робітники, які працюють на залізницях, візьмуть в тім активну участь і роскажуть до певної міри про своє положення на секціях. Робив це тому, бо наколи-б ми, приміром, не писали нічого в своїй ґазеті про діяльність наших відділів ТУРФДім, то наше організаційне життя завмерло-б, як завмер робітничий рух між українськими робітниками по лісових і металево-майнерських кемпах в Бритіш Коломбії, про котрих ніхто нічого не пише.

Це саме відноситься до нас, залізнодорожників.

В свому дописові я придержувався по більшій части своєї місцевости, а тільки инколи торкався загалу, про котрий мені відомо вже надто добре. Однак я не писав з наміром аби тільки когось впекти; ані не писав видуманих річей, які не торкалися-б нашого положення. Як воно в дійсности є, так я і писав.

Але тут т. Вецал з Джірвін, Саск. не може ніяк погодитися зі мною, ані з т. Сагайдаком і вже другий раз виступає в "У.Р.В." майже з тим самим закидом, не розбираючи ще того, що наші обставини на секціях є ріжні, як ріжні є боси, під котрими ми працюємо. І мені цілком не приходиться цікавитись тим, хто яке становище займає на секції, а більше цікавить мене те, чому і через що ми заходимося в таких обставинах і виконуємо всі накази своїх босів, які тільки вони нам прикажуть.

Тов. Вецал пише, що він написав до офісу, що робітникові вже час дістати по 38 ц. на годину, а з офісу йому відписали, що ще ні. А наколи-б т. Вецал був не писав нічого, навіть тоді, коли тому робітникові вже належалося-б дістати більше платні, то певна річ, що з офісу про це його не повідомили-б.

От про яких форманів я писав.

Мішати робітників йому також ніхто нічого не казав. Річ проста. В него працює понайбільшій части один або двох робітників, то кого буде мішати? А що до "Safety first", то ми всі скажемо про неї своїм родмайстрам аж тоді, коли ми не тільки заложимо канадійську юнію, але нашим обовязком є належати до неї і контролювати її, без ріжниці в якому місці її екзекутива не находилася-б. Ось про яку юнію писав т. Круп з Октопус, Онт., а не про инакшу. І це ясно.

А тепер до самого еґріменту.

Тов. Вецал опирається на тім, що робітник мусить працювати 16 місяців поки дістане 38 ц. на годину, а відтак потверджує допис т. Сагайдака, що правдою є, що робітник дістає по 38 ц. до року. Відтак знову він старається показати комусь цей еґрімент, який є здібним тільки для форманів носити в кишені. З того виходить, що наші еґріменти не однакові, або Саскечеван має 16 місяців в році. Я особливо не перечу скільки місяців робітник мусить робити на секції на сході Канади поки дістане по 38 центів, але оскільки мені відомо, то в Бритіш Коломбії нові робітники роблять 4 місяці по 30 ц. а других 8 місяців по 36 ц., аж відтак дістають по 38 ц. наколи лишаються на стало. Це на лінії.

На ярдах знову нові робітники роблять 4 місяці по 30 ц., а після цього дістають вже по 38. Про таке, як робітники мусять працювати 16 місяців, щоб дістати по 38 ц. на годину, я не чув і сперечатись над цим не буду. Я не помилюся, як скажу, що наші еґріменти є тільки на те, щоб замазати темному секшинменові очі. А в дісности ми виконуємо накази своїх "босів", бо-ж і ці еґріменти належать до тих людей, до котрих належить нинішна влада. Ми маємо аж надто добрі докази, які беремо з нашого власного досвіду. Ось у Ґенкувері, на "ярду" прислано з "екстра ґенку" робітника, який працював на секції більше як один рік і мав вже по 38 ц. на годину. Але на його місце прийшов старший робітник з лінії і цего видіслали назад на "екстра ґенк". Опісля, місяць пізніше, йому знову приказано йти на секцію, але за 30 ц. на годину, що примусило цего робітника полишити роботу цілком і піти геть. Тепер знову прислано двох робітників з "екстра ґенку" на секцію, Китайця і білого. Отже білий має по 30 ц. а Китаєць по 25 ц. Тож маємо тепер три категорії платних робітників на одній секції, де працює 8 людей стало. Так використовується тепер неорганізованих робітників, а попри них і ту маленьку горстку, що є зорганізована. Та найкраще висказався про наш "еґрімент" т. Волинець в "У.Р.В." ще 1922 року зараз по нашій угоді. Він писав. "рік писали, рік підписували, і на рік підписали". Від себе ще тільки скажу, що покликуватися на свої "еґріменти" та ріжні "інтерпретації" є тільки затрата часу — бо-ж наші "боси", придержуються нинішної системи, а не жадних "еґріментів".

Карий.

# МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ.

**Драматичні й співацько-музичні сили при Укр. Роб. Домі в Вінніпегу вже склали свою програму праці на час пресової кампанії в місяці травні. Програма ця досить багата й ріжнородня.**

**Започатковують цю програму учні Вищого Освітнього Курсу разом з товаришками першої ґрупи мандоліністок і з Драмгуртком, виставою улюбленої вінніпеґською публикою оперетки п. н.: "МАЙСЬКА НІЧ", яку відограють в суботу 1. травня.**

**В неділю, 2. травня, учні Вищого Освітнього Курсу дадуть власними силами величавий КОНЦЕРТ. Цими двома виставами товариші курсанти попращають Вінніпег, бо В.О.К. кінчається 30. квітня.**

**В суботу, 8. травня, Драмгурток відограє знану в цілому світі драму в 5-ох діях з життя голяндських рибаків п. н. "НАДІЯ". Драмгурток заздалегідь готується до вистави цеї досить тяжкої драми.**

**В неділю, 9. травня, відбудеться спільними музично-співацькими силами при У.Р.Д. КОНЦЕРТ.**

**В суботу, 15. травня, Драмгурток відограє дуже смішну комедію в 5-ох діях, не грану ще у Вінніпегу, п. н. "ШАЛАПУТ".**

**В неділю, 16. травня, дадуть величавий КОНЦЕРТ обидві мандолінові орхестри — власними силами з цілком новою програмою.**

**В суботу, 22. травня, Драмгурток відограє прекрасну пєсу на три дії відомого українського письменника С. Васильченка п. н. "НЕ СПІВАЙТЕ ПІВНІ, НЕ ВМЕНШАЙТЕ НОЧІ".**

**В неділю, 23. травня, дадуть КОНЦЕРТ обидва підвідділи Секції Молоді ТУРФДім, які заснували вже свої власні хори й стало приготовляються.**

**Останні суботу й неділю в травні покищо не включається до вистав, бо це буде залежати від погоди й можливо, що в тих днях наші драматично-музичні сили разом зі всіма членами й членкинями робітничих організацій будуть вже проводити час на пікніку.**

**Кличемо всі драматичні й співацько-музичні гуртки ТУРФДім по цілій Канаді виготовити й у себе програми кампанії допомоги робітничо-фармерській пресі в місяці травні і дружно її перевести.**

**Хай живе робітничо-фармерська преса!**

**МІСТКОМ.**

## ДО ВІДОМА ЧЛЕНАМ Р.З.Т. В ПОРТ АРТУР, ОНТ.

Подається до відома всім членам відділу Р.З.Т. ч. 43 в Порт Артур, Онт., що місячні збори відділу відбудуться в неділю, дня 18. квітня, в год. 2. по полудні в У.Р.Д., в Порт Артур.

Всі члени обовязково повинні прибути на ці збори, бо є дуже важні справи до полагодження.

Заряд.

# ЛЄНІН В ЖОВТНЕВІЙ РЕВОЛЮЦІЇ.

**(За редакцією В. Чубаря.)**

(Продовження.)

Під час цієї розмови, один з нас сказав, що не погано було-б тепер попоїсти. Лєнін взяв аркуш паперу й, не розпитуючи за наші призвіща, написав: "Відпустити чотири обіди т.т. Інґельману, Нарикову, Титову й Тарасінову". Покликав т. Фотієву й попрохав нам допомогти.

В їдальні вже був увесь Раднарком, за винятком тов. Троцького. Зустріли нас щиро, потовариськи. Після обіду тов. Красіков запропонував нам залишитися в Кремлі до засідання, яке повинно було відбутися після вечері. Залишились.

Кімната засідання Раднаркому невеличка, містилася біля кабінету Іліча, а людей чимало.

Першим питанням Лєнін поставив нашу справу. Висловлювалися т.т. Крестінський, Шмідт, Красіков та инші, а також і ми.

Володимир Іліч, з властивою, напевне, одному йому швидкістю вишукувати розвязання питань, вносить пропозицію: "Негайно задовольнити прохання робітників, призначивши суворе дослідування про тяганину і винних в ній передати до суду".

Пізно ввечері, задоволені швидким і позитивним розвязанням нашої справи, ми вийшли з Кремля і, йдучи ночувати на нічліг у гостинницю, жваво обмірковували кожен рух і слово нашого дорогого проводиря. У всіх нас було радісно й легко на душі, а в грудях зміцнилася й зростала певність в остаточній перемозі комунізму у всьому світі.

Як живий і тепер ще стоїть перед моїми очима дорогий проводир.

Спи спокійно, Володимире Ілічу! Пролетарі будуть пильно додержувати твої заповіти: жадна сила не перешкодить під прапором лєнінізму працюючим цілого світу увійти в царство волі й комунізму.

## ІЛІЧ МЕТАЛЕВУ ГОТІВКУ РЕҐУЛЮЄ.

*(Спогад І. Єжова.)*

Нам, тим, хто мешкав в Архангельську, вже на почтку 1918 року було ясно, що Анґлійці, якщо не завтра, так за місяць зроблять спробу захопити північ.

На початку березня 1918 року ми одержали наказ вивезти все цінне з північних портів. Закипіла робота. З центру на допомогу спочатку надіслали т. Сулімова, а пізніш — суворого, але милого Борю Ройземана. Я завідував вивезенням сирих матеріялів (мідь, свинець, оливо, цинк, алюміній, бабіт, феросплави й т. ин.)

8. липня було відправлено з Архангельську останній ваґон з металями, а 2 серпня Анґлійці захопили Архангельськ.

Я знав, що Володимир Іліч цікавився нашою роботою, і, повернувши до Москви, коротенько написав Володимирові Ілічеві та Олексієві Івановичу Рикову, що роботи закінчено.

За два дні мене повідомили, що тов. Лєнін бажає мене вислухати особисто або одержати повідомлення в цифрових даних. Пішов я до тов. Леніна й зустрів його у коритарі. Я нагадав йому про себе. Він мені сказав:

— Я дуже занятий. Але яка у вас справа?

— Я повернувся з Архангельську, де брав участь в евакуації.

— Ага, добре, добре, — жвавіш відповів Володимир Іліч. — Роскажіть, як справа? Що зроблено?

Я протягом двох хвилин змалював становище. Володимир Іліч перебив мене й сказав:

— Все гаразд, а числа є?

— Я показав йому числа. Переглядаючи їх, він вказав на число 1,862,000 пудів кольорових металів і запитав:

— Це все ціле?

— Все тут, у Москві, — відповів я.

— А скажіть, як-що нас примусять оборонятися як слід, цього вистарчить на скільки часу?

— Разом з тими запасами, які маються по инших місцях Росії і при умові, що 90 відсотків всього піде лише на оборону, — найбільше на півтора року.

— А де докази, що воно так?

— Доказів зо мною нема, але я 2½ року стояв близько до постачення Росії металями й ручуся, що великої помилки в цьому немає.

— Гаразд, так, так, — міркуючи щось про себе, мовив Володимр Іліч.

Потім додав:

— Ви числа лишите мені?

— Їх для вас-же й приготовано.

— Ну, дякую; я поспішаю.

Пішов. Зробив кроків зо пять, повернувся й запитав:

— Олекса Іванович Риков це знає?

— Так, я його сповістив про все три дні назад.

Громадянська війна зростала. Фронт вимагав кольосальної кількости всіх предметів військового вжитку, приладдя й т. ин.

Мені було доручено ВРНГ об'єднати й керувати роспорошеною легкою металевою промисловістю. Було об'єднано 122 металічні підприємства, і на них вироблялося все те, що було потрібне для фронту. Але потреби фронту перебільшували те, що малося готівкою, тому й тут не обійшлося без Володимира Іліча.

Згадую, влетів до мене в робочу кімнату енерґічний комісар постачання одного з фронтів, з вимогою задовольнити цілком його прохання. Зазнайомившися з його вимогами, я відповів йому, що зараз, на жаль, такої кількости він одержати не може. Енерґічний комісар не здавався, посилаючись на відсутність зброї. Бачучи, що погрози його не допомагають, він заявив, що піде до тов. Леніна.

За два дні він знову зайшов до мене й поклав на стіл записку. Я прочитав на вимозі резолюцію, написану рукою т. Леніна; її не було нікому адресовано.

"Я вислухав товариша. Потреба надзвичайна. Чи не відступите від ваших плянів і чи не дасьте хоча-б не все, але більш, ніж даєте звичайно? Ленін".

Одного разу Кольчугинському заводові потрібно було яко мога скорше відправити зі складів Москви 25,000 пудів міди, але відправку затримано було через несвоєчасну подачу ваґонів.

Сидів я у своїй робочій кімнаті. Чую дзвонять.

— У телефона Голова Раднаркому. Вам відомо про терномінове навантаження міди?

— Так Володимир Іліч, відомо. Маршрут міди найпізніше за пять ґодин буде здано залізниці. (Далі буде.)


**ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ**

**найновішу книжку відомого пролетарського письменника М. ІРЧАНА**

**КАРПАТСЬКА НІЧ**

**що недавно вийшла з друку? Якщо немаєте її ви самі, або ваші знайомі, то постарайтеся купити, а будете мати корисну книжку в хаті. Не тратить вона вартости навіть тоді, як ви перечитаєте її. Це довша повість з воєнних часів в Галичині і з життя робітництва в Америці. Коли читаєте, то не можете так довго відірватися від книжки, доки не перечитаєте до кінця.**

**Письменник М. Ірчан сам пережив війну і вірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читаючи "Карпатську ніч" ви рівночасно багато вчитеся і то в найбільш приступний спосіб, бо ціла книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладинка з артистичним малюнком в двох кольорах.**

**КУПІТЬ, А НІКОЛИ НЕ ПОЖАЛЮЄТЕ! РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.**

**Висилаються книжки за попереднім надісланням грошей.**

**ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.**

**Замовлення з грішми посилати на таку адресу:**

**Ukrainian Labor News**
**Cor. Pritchard & McGregor**
**Winnipeg, Man.**